

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 16

18 April.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

32 årg.

1915.

Min Herre och min Gud!

Joh. 20: 24—29.

Med teckning.

är Jesus uppenbarade sig för lärjungarne på den första påskdagens afton i nattvardssalen i Jerusalem, var aposteln Tomas icke med. Denna hans försummelse var nära att kosta honom hans tro, hans apostlaämbete och hans andliga liv, emedan han envist förnekade, vad de andra apostlarne berättade, att de hade sett och hört.

Naturligtvis försökte den ene efter den andre av dem att föra honom bort från detta hans förtvivalde tillstånd, men han ville icke låta säga sig. När de två, som följt Jesus på vägen till Emmaus, sade till honom: "Hör du, Tomas, du måtte väl ändå kunna tro oss, som sutto till bords med honom, innan han försvann ur vår åsyn". Men Tomas bara skakade på huvudet och sade: "Det är ju omöjligt". Och när Petrus sade honom, att han talat med Jesus och fått förlåtelse för sin förnekelse på översteprästens gård, då sade han, att Petrus blivit förvillad, han liksom de andra. Och när till sist alla apostlarne uppsökte Tomas och sade honom: "Vi hava sett Herren, och han visade oss sina händer och sin uppstungna sida", då förklarade han bestämt: "Utan att jag ser märket efter spikarna i hans händer och sticker min hand i hans sida, tror jag det alls icke".

Tomas syntes vara omöjlig att föra till tro på Jesu uppståndelse. Men det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud, ty för honom är allt möjligt. När apostlarne och de andra lärjungarne åtta dagar där-

efter voro församlade i nattvardssalen, då var också Tomas med dem. Då kom Herren, när dörrarna voro stängda, och stod mitt ibland dem och sade: "Frid vare med eder!" Därefter vände han sig till Tomas och sade: "Räck hit ditt finger och se mina händer och räck hit din hand och stick henne i min sida och bliv icke otrogen utan trogen". Och nu viker den svarta otron ur Tomas själ; han kastar sig ned i tillbedjan vid Jesu fötter och utropar: "Min Herre och min Gud!"

Vad Tomas' kamrater och vänner icke med sina vittnesbörd kunde åstadkomma under åtta dagar, det verkade Jesu uppenbarelse i ett enda ögonblick. Otron var nu bortrensad från hela apostlakretsen och från hela församlingen i Jerusalem, och det återstod nu för Herren att utföra samma verk i församlingen i Galileen. Därför fingo apostlarna befallning att gå till detta landskap och församla hans vänner på ett berg, så ville han där uppenbara sig för dem. Detta skedde också, och Paulus omtalar i 1 Kor. 15:e kapitel, att Jesus blev sedd av mer än femhundra bröder på en gång.

Så förde Jesus sina apostlar och

vänner till en klippfast tro på hans uppståndelse genom att visa sig för dem och tala med dem om det, som hörde till Guds rike, tills han med himmelsfärden skildes ifrån dem. Därefter uppenbarade han sig blott för Saulus på vägen till Damaskus, varefter denne lärde och nitiske motståndare också blev en Jesu vän och en stor Herrens apostel.

Och allt sedan den tid, vi nu här talat om, har vittnesbördet om Jesu död till försoning för världens synder och hans uppståndelse från de döda för världens frälsning och rättfärdiggörelse gått fram med seger till miljoner människors frälsning och lycka. Till släkte efter släkte har det kommit, detta glada budskap, och förvandlat människorna från okunniga hedningar och barbarer till fromma och älskliga Guds barn. Och nu möter detta budskap varje söndag trettiotvå miljoner barn i söndagsskolorna över hela jorden. Det kommer till eder i Sverges söndagsskolor, på det att ni i likhet med Tomas må i tro och tillbedjan sjunka ned vid Jesu fötter och bliva hans för hela livet.

J. B. Gauffin.

För Frälsarens skull.

tto hade fått en präktig gummiboll på sin födelsedag. Och det var så underligt med den, att den kunde sjunga. Klockarens Frans hade förut haft den vackraste bollen, men nu var Ottos den förnämsta — det fanns ju musik i den.

Medan de en dag lekte hos klockarens, sade Frans: »Men min boll går nog högre än din ändå».

»Åh, min går visst lika högt», menade Otto och kastade upp den i luften. Den for sjungande i väg, men — vart tog den vägen? Föll den ned i trädgården på andra sidan om planket? Nej, där fanns

den inte. Men kanske föll den ner genom skorstenspipan hos mor Larsson? De sprungo in till henne.

Den lilla gumman stod i köket och hostade, det rökte in så svårt. »Nej, barn, här är ingen boll», sade hon.

»Kanske den har fallit ner genom skorstenspipan?» undrade Otto.

»Ja — då är den nog allaredan uppbränd».

Stackars Otto — han gick gråtande därifrån; han kände det, som om han aldrig kunde bli glad mera.

Men då han följande morgon satt vid frukostbordet och åt sin havregröt, bör-

jade han åter le. »Jag kan väl leka med någonting annat än en boll», sade han till sin mamma.

Men alldeles bredvid mor Larssons stuga bodde den fattiga änkan Säter med sin sjuke gosse. Fönstret stod öppet, och Johan låg där alldeles ensam, ty modern var borta på arbete. Nu måste han ligga där ensam ända till kvällen, och dagen var så lång.

Bäst han låg där och såg ut genom fönstret och upp mot den blåa himmeln och tänkte på, hur gott de hade det, som kunde vara ute, hörde han ett sjungande ljud, och plötsligt kom någonting farande in genom fönstret ända bort i hans säng. Johan blev rädd till en början, men då den runda tingesten låg stilla och han fick se på den, log han. Det var ju en boll — en så vacker boll. Nu hade han något att leka med. När han kastade bollen uppåt ett stycke, så sjöng den. Åh så roligt!

Då hans mor kom hem, blev hon litet bekymrad för sin gosse — hans kinder glödde såsom i feber. Men så visade han henne bollen. »Se, mor, den här har Gud skickat mig», sade han.

Hon böjde sig ned och kysste honom. »Det är väl någon av gossarne, som mistat den», tänkte hon i sitt stilla sinne. Men i kväll var det nu för sent att söka upp bollens ägare; i morgon skulle hon tala om för dem, att en boll kastats in genom hennes fönster.

Men Johan hade bollen hos sig om natten, och då han vaknade om morgonen kunde han icke bli trött att se på den och att leka med den.

»Vem vill gå med litet mat till lille Johan?» frågade Ottos mamma, då barnen ätit frukost. Hon visste, att var och en av dem gärna ville gå ett sådant ärende åt henne.

»Vart skall jag gå, mamma?» frågade Otto, som genast var redo.

»Jo, du skall gå till lille Johan Säter nu strax. Säg honom, att jag också skall titta in till honom snart». Otto skyndade bort.

»Jag skall hälsa från mamma», började han. »Hon skickade litet mat till Johan, och — —» men vad var det? Vad var det, som Johan hade i sängen? — »Min boll!» ropade han, sprang fram till sängen, tog bollen och höll den tätt intill sig.

»Är det din boll, min gosse?» sade den bleka änkan.

»Ja, jag fick den i går på min födelsedag av tant Anna».

»Jaså. Ja, i går kom den flygande in genom fönstret här, medan jag var ute. I dag har jag inte haft tid att gå ut, annars hade jag tänkt gå och fråga, vem som var ägare till bollen».

Om nu Otto hade kunnat rusa hem igen och berätta för dem alla, vad som hänt, men han måste ju vänta på korgen och flaskan.

Plötsligt hördes snyftningar från sängen, och Otto såg förvånad dit bort — han hade nästan glömt den sjuke gossen.

Modern såg förebrående på Johan. »Du skall inte gråta för det du Johan», sade hon. »Du vet väl, att det inte är din boll, det är ju Ottos.»

Men Johan grät fortfarande, han kunde icke sluta, och Otto stod där litet villrådig och förlägen. Vad det gjorde honom ont om Johan, som låg i sängen! Otto fattade ett stort beslut.

»Gråt inte du Johan», sade han, »du skall få behålla den tills — ja — tills i eftermiddag — tills i kväll, när du har somnat».

»Ja tack, och då skall jag gå till dig med den, det var verkligen snällt av dig Otto», sade modern och såg oroligt bort till sin lilla sjuka gosse, som snyftade, så att det var ängsligt att höra.

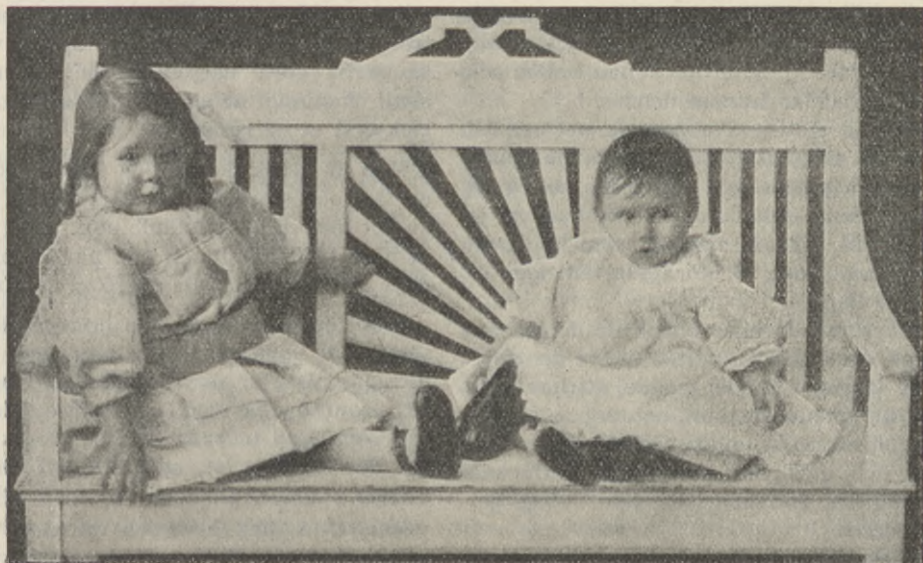
»Se här», sade Otto, som nu gick bort till sängen och gav bollen till Johan. Den lille gossens ansikte ljusnade genast, och de stora ögonen lyste genom tårarna, när han leende tog emot bollen.

Men Otto visste inte riktigt, om han skulle skratta eller gråta. Tyst tog han korgen och krukans och gick hem till mor, för vilken han talade om det som förefallit.

BARNAVÄNNEN.

MIN HERRE OCH MIN GUD!

Småttingar.

Öppna, öppna famn och hjärta
för de stackars små,
som fått smaka livets smärta
och på törnslig gå!
Sorgtung blick om glädje tigger,
kinden ber om färg,
svaga, vissnade små lemmar
be om kraft och märg.

Det blir lön för mycken möda,
när du sedan ser
kinder runda, äppelröda,
och en mun, som ler;
när du känner späda armar
krama varmt och hårt,
tror jag ej, att något offer
för de små blir svårt.

Småttingar, som kring oss växa,
snubbla kring vår fot,
lära gå och läsa läxa,
ta vår kärlek mot,
det är rikedom att äga,
mer än någon tror,
som ej själv känt fadersglädje
eller blivit mor.

Småttingar, för oss så kära,
må ni växa opp
för att allting gott er lära,
och må ej vårt hopp
bliva sviket och bedragel!
Våra kära små,
måtte vi och ni tillsammans
emot himlen gå!

ELLA.

»Ja, det var rätt gjort av dig, min gosse»,
sade hon glad och kysste honom hjärtligt.
»Jag är så glad, när jag ser, att du är en
snäll gosse. Men du vet nog, att det fin-
nes en, som gläder sig ändå mera.»

»Vilken då, mor?»

»Kommer du inte ihåg, vad jag berättade
för dig i går?»

»Jo, du berättade, att Jesus älskar oss,
och att han dog för oss.»

»Ja, och så frågade jag: 'Vill inte också
ni barn göra någonting för Jesus?' Och
du svarade: 'Jo, mor, jag vill göra någon-
ting riktigt stort.'»

Otto nickade. »Ja, jag minns», sade han.

»Tänk, om du gjorde något riktigt stort

i dag då, min lille Otto?» sade mor och tog hans huvud emellan sina bägge händer. »Om du skulle ge Johan bollen och inte bara låna honom den?»

Därvid gick hon ut ur rummet och lät honom stå ensam och tänka på denna fråga. Visst älskade han Jesus, som gjort så mycket för honom, men — han var ju också så glad åt sin boll, som han trott vara borta och så oförmodat fått igen — skulle han?

En stund därefter knackade det på ankans dörr, och Otto stod åter i den torftiga stugan. Ankan trodde, att han kom för att hämta sin boll, och Johan gömde den förskräckt under täcket. Men Otto log och gick bort till sängen. »Du kan få bollen, Johan», sade han. »Jag ger dig den.»

»Ack, så snäll du är!», sade ankan, och tårarna kommo henne i ögonen. »Hur kan du tänka på att ge bort bollen?»

Otto vände sig om och såg så barnsligt trohjärtat in i hennes ögon. »Jo, jag ville så gärna göra någonting för frälsarens skull, han som är så god», sade han och gick tyst ut ur rummet.

Men nu sjönk den fattiga ankan ned på en stol och storgrät. »O, Herre Gud, hur är det med mig?» snyftade hon. »Jag har ju bara tänkt på Johan och på vår fattigdom — Gud, förbarma dig över mig!»

Från denna dag började hon på allvar söka Gud, och snart läste hon varje dag för sin gosse ur nya testamentet om Jesus, som är barnens och alla syndares vän, och hon tackade Gud på sina knän för den bekännelse, som lille Otto hade avlagt.

Men Otto gick hem och var glad, och han hade aldrig förr haft så roligt av sin lek som den dagen, då han gav bort sin boll — för frälsarens skull.

Brev från Kongo.

Vi försökte även i år att firajulen, glädjens och barnens högtid, så gott vi kunde, trots all oro och strid i världen.

Snett emot Londe missionsstation på andra sidan den stora, väldiga Kongofloden ligga några byar, i vilka missionsverksamhet bedrivs här ifrån Londe. I den ena av dessa byar, Mbanza-Vivi, där en stor, nybyggd

kyrka finnes, voro skolbarnen samlade till julfäst söndagen den 10 januari.

Trettiosju gossar och trettiotre flickor äro inskrivna i skolan, och som ni se av

Skolbarnens fäst vid Mbanza-Vivi.

fotografien hade nästan allesammans infunnit sig. Redan på lördagskvällen började den ena gruppen efter den andra att komma, alla snyggt och ordentligt klädda. Gossarna fingo ett hus att sova i, flickorna ett annat.

Tidigt på söndagsmorgonen blev det liv och rörelse i den stora barnskaran, ty redan kl. 7 f. m. började fästen. Barnen finga ej påsar med gotter i, som ni vanligen bruka få vid julfästerna, utan de finga i stället ett duktigt mål mat, bestående av kokt ris och sill, té och kâx. Ni må tro, att det var en fästmåltid, som hette duga, och den hade särskilt stort värde därför, att maten kommit från Europa. På långa bräder utanför kyrkan delades maten ut, och om ni än en gång betrakta fotografien, så se ni, huru glada och intresserade de alla äro. En liten parvel har tappat något ris på marken, men det har han ej råd att förlora utan försöker plocka upp det igen.

När måltiden var slutad, sjöngo de alla en sång, som uttryckte deras tacksamhet och deras önskan att allt framgent följa Herren Jesus. Därefter talade deras svarte lärare Tomasi Lutete till dem över den

tolfte versen i den trettiofjärde psalmen: »Kommen, barn, hören mig, jag skall lära eder Herrens fruktan». Han framhöll för dem, att liksom de nu samlats, då det gällde fäst, så skulle de vara lika villiga att komma, då den stora klockan hördes ljuda för att kalla dem tillsammans att höra Herrens ord, det ord, som lärde dem känna sin skapare och den han sänt till vår frälsning, Herren Jesus Kristus.

Då läraren slutat, talade missionär Hammar en stund till barnen och framhöll för dem, vilken förmån det var att få gå i skolan och lära sig läsa och skriva. Det viktigaste vore dock att giva sitt hjärta åt Herren Jesus och lyda honom, eljest bleve vi ej lyckliga.

Fästen avslutades med bön och sång, varefter gossar och flickor med glädje och tacksamhet begåvo sig hem till sina olika byar.

Londe den 25 januari 1915.

Elisabet Grahn.

Försoning.

(Forts. fr. föreg. n:r).

»Ack, så ledsamt, att det skall finnas så elaka människor på jorden!» suckade Frida. »Jag kan inte begripa, varför folk skall plåga varandra, så som de gör. Jag skulle vilja ge mycket för att kunna förhindra det. Jag kan förstå, att frälsaren gärna ville dö för att kunna göra människorna lyckliga».

»En sådan underlig flicka du är!» sade Hans.

Det låg något av vördnadsfull blyghet i hans sätt — han kunde inte fatta, vad hon menade. — »Ja, du är verkligen en underlig flicka», upprepade han tankfullt.

»Det säger alltid min pappa också. Så besynnerligt, att ni båda två tycker på samma sätt».

»Ja, det är verkligen underligt», sade Hans, medan hans ansikte åter mörknade för ett ögonblick. — »Men nu, lilla barn, ska vi se på passande trä till skrinet. Vad tycker du om det här?» frågade han och

lade fram några bitar av mahogny och cederträ framför henne. Dessa utländska träslag hade en gång spolats i land av havet, och Hans hade förnöjd släpat hem sitt fynd.

Det blev en lång rådplägning. Hans förstod så förträffligt att förklara varje träslags företräden, och den lilla flickan hörde så uppmärksamt på, som om hon till fullo förstätt, varom det var fråga.

De voro så fördjupade i sitt samtal, att Frida aldeles glömde, att hon hade den så ofta smädade och föraktade puckel-Hans framför sig. Och Hans glömde, att hans lilla gäst var dotter till hans hatade fiende.

Då blevo de plötsligt störda därigenom att stugans dörr rycktes upp på ett tämligen våldsamt sätt, och godsägarens ståtliga gestalt uppenbarade sig i dörröppningen.

Barnen, som skulle giva herr Randolf

underrättelse om Fridas »tillfångatagande», hade icke genast funnit honom. Och när de slutligen spårat upp honom och berättat vad som hänt, kände hans vrede inga gränser. Han var en mycket hetlevrad herre och van att icke göra stora omständigheter med småfolk. Han hade för övrigt gammalt agg till Hans, och Frida var hans älsklingsbarn — ve den, som ville göra henne något ont! Han visste nog, att hans ystra pojkar mången gång retade krymplingen genom sina upptåg, och nu låg den tanken nära, att denne velat hämna sig på dem genom att göra Frida något ont. Därför blev han mycket förvånad över att se dem sitta så fredligt tillsammans. Krymplingens ögon blixtrade av vrede, och i det han mätte sin motståndare med blicken, frågade han kärvt: »Vad vill ni här?»

»Vad hör jag om er — ni vågar förfölja mina barn, ni skurk!» var svaret. »Jag skall skicka polisen på er, vi måste se till, att ni inte längre får ostraffat driva ert ofog här i nejden!»

»Gärna för mig, jag vet nog, att ni är i sländ till vad som hälst», mumlade Hans.

»Kom nu Frida», sade godsägaren och tog sin lilla flickas hand, »detta är ingen plats för dig».

Frida hade förskräckt bevittnat det obehagliga uppträdet — aldrig förr hade hon varit med om sådant.

»Kom», sade hennes pappa otålig och drog henne med sig bort. Frida kunde dock icke låta förmå sig att utan ett ord till avsked lämna sin nye vän. Hon räckte honom den andra handen och sade vänligt: »Farväl, Hans, jag skall komma snart igen för att se huru du gör mitt syskrin färdigt. Glöm inte bort mig». Hennes röst darrade, och tårarna stodo henne i ögonen. Hon måste göra våld på sig för att inte brista i tårar, när hon vid faderns sida gick mot hemmet.

Hans vred dörren i lås och sjönk ner på en stol, gömde ansiktet i händerna och snyftade: »Du kära, kära barn, aldrig skall jag glömma, att du hos den gamle krymplingen väckt till liv bättre känslor. Sedan

min mor och mina systrar dogo, har ingen människa talat vänligt till mig. Ack, de kära, vackra systrarna, de måste dö, men jag, den eländige krymplingen, jag måste leva och vara till en börda för mig själv och till avsky och förakt för andra!»

Snart försvann dock intrycket av den obehagliga tilldragelsen, vreden lade sig, och de mildare känslor, som Frida väckt hos honom, vunno åter överhanden.

Under tiden gick Frida stillatigande hemåt vid sin fars hand. Hon hade aldrig förr sett honom så vred, och hon förstod instinktmässigt, att nu vore icke rätta tiden inne att lägga ett gott ord för hennes nye vän. — Det var också herr Randolph, som först tog till orda.

»Skulle du vilja följa med mig ut och åka i eftermiddag, lilla Frida?» frågade han.

»O ja, snälla pappa!» var det glada svaret. Hon hade i hemlighet fruktat, att han vore ond på henne, och därför kände hon sig nu så lätt om hjärtat, då hon förstod, att han övervunnit sitt missmod, efter han nu talade till henne. Allt obehagligt tycktes nu vara glömt. (Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 19—25 april 1915.

- M. 19. 1 Joh. 3: 1—6. Storheten i att vara Guds barn.
T. 20. v. 1. Den troende är ett Guds barn.
O. 21. v. 2. Guds barn bliva en gång lika Jesus.
T. 22. v. 3. Guds barn leva ett rent liv.
F. 23. v. 4. Faran av att leva i synd.
L. 24. v. 5. Jesus kom för att frälsa oss från synden.
S. 25. v. 6. Sättet att slippa ifrån synden.

*Söndagsskoltext för den 25 april.
3 sönd. e. Påsk.*

Storheten i att vara Guds barn.

1 Joh. 3: 1—5.

Minnesvers. Kol. 3: 4. När Kristus, vårt liv, varder uppenbarad, då skolen ock I uppenbaras med honom i härlighet.

Sprid Barnavännen!